

VI KEELAND

te rog,

nu mă iubi

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2022

Capitolul 1

Bennett

— Ce naiba face?!

Mai mult stăteam pe loc decât traversam, deși semaforul era verde. Scena care se petrecea peste drum era prea amuzantă ca s-o întrerup. Parcasem mașina în fața biroului. O blondă cârlionțată, cu niște picioare de la care nu-ți puteai lua ochii, stătea aplecată peste parbriz: reușise să-și agațe părul în ștergător.

Cum? Habar n-am. Dar ea era foc și pară, iar scena, prea comică, așa că am rămas la distanță, curios să văd continuarea.

Era o zi tipică în Bay Area, bătea briza și o rafală de vânt i-a făcut părul lung să fluture în toate direcțiile tocmai când se lupta să scape din prinsoarea ștergătorului de la mașina mea. Ceea ce a părut să o enerveze și mai rău. Frustrată, a tras tare de păr, dar șuvița înfășurată în jurul ștergătorului era prea groasă, refuza să se desprindă. În loc s-o apuce ușurel, a tras și mai tare, de data asta cu ambele mâini, îndreptându-și spinarea.

Asta a funcționat. Părul s-a desprins. Cu tot cu ștergătorul meu, din păcate, care acum îi atârna din cap. Femeia a bombănit – un șir de înjurături, bănuiesc –, făcând o ultimă încercare, zadarnică, de a-și descâlci părul. Oamenii care traversaseră deja – când de fapt ar fi trebuit să o fac și

eu – începeau să se apropie de locul unde se afla. Blondina și-a dat seama, dintr-odată, că oricine o putea observa.

Ar fi trebuit să mă supăr, nebuna tocmai îmi stricase mașina Audi, pe care o aveam doar de o săptămână, în schimb am izbucnit în râs văzând-o cum privește în jur, își deschide pelerina de ploaie și ascunde ștergătorul sub ea.

Și-a netezit părul, și-a aranjat cureaua, după care s-a îndepărtat de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Am crezut că spectacolul se încheiase, dar ea a părut că se răzgândește, ca și cum n-ar fi fost frumos ce făcuse. *Așa am avut eu impresia, cel puțin.* S-a răsucit pe călcâie și s-a întors la mașină. A scotocit prin buzunar după ceva și l-a pus sub ștergătorul din parbriz, îndepărtându-se apoi în grabă.

Cum s-a făcut iar verde la semafor, am traversat alergând spre mașină, curios să văd ce era pe bilețel. Probabil rămăsese blocată acolo suficient de mult cât să aibă timp să-l scrie, fiindcă eu nu o văzusem cu vreun pix în mână.

Am scos biletul de sub ștergătorul rămas și l-am întors să-l citesc. Nu conținea scuze, cum mă așteptam. Blonda îmi lăsase o amendă de parcare.

Ce dimineață! Mașina vandalizată, la sala de forță de lângă birou nu era apă caldă și, pe deasupra, unul dintre lifturi era iar stricat. Grăbiți, toți se înghesuiau ca sardelele în singurul lift disponibil. M-am uitat la ceas. *Rahat.* Ședința cu Jonas începuse de cinci minute.

Iar liftul mai și oprea la fiecare afurisit de etaj.

Ușile s-au deschis la etajul al șaptelea, care-l preceda pe al meu.

— Pardon, s-a scuzat o femeie în spatele meu.

M-am dat la o parte să-i las pe ceilalți să coboare, dar atenția mi-a fost atrasă de femeia care a trecut pe lângă mine. Mirosea frumos, a cremă solară și a plajă. Am privit-o ieșind din lift. S-a răsucit tocmai când ușile se închideau. Privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă.

Doi ochi minunat de albaștri mi-au zâmbit.

Am dat să răspund zâmbetului, apoi m-am oprit, studiindu-i chipul – și *părul* – tocmai când ușile se închideau.

Rahat! Era tipa cu ștergătorul.

Am încercat să conving persoana care se afla în fața panoului liftului, aflat de cealaltă parte a cabinei, să apese butonul de deschidere, dar era prea târziu: până să-și dea seama ce voiam, liftul s-a pus în mișcare.

Minunat. Mi-nu-nat. Exact ca restul afurisitei de zile.

Am ajuns la Jonas în birou cu zece minute mai târziu decât ar fi trebuit.

– Scuză-mă. Dimineată de doi bani.

– Nu-i nimic. Lucrurile sunt cam agitate azi pe aici, din cauza mutării.

M-am așezat pe unul dintre scaunele pentru vizitatori, în fața șefului meu, și am tras adânc aer în piept.

– Cum se descurcă echipa ta cu tot ce se întâmplă azi? m-a întrebat el.

– Cum era de așteptat. Ar merge mult mai bine dacă le-aș putea spune tuturor că au un loc de muncă sigur.

– Nu-și pierde nimeni locul de muncă, momentan.

– Ar fi fost excelent dacă te opreai înainte să spui „momentan”.

Jonas s-a sprijinit de speteaza scaunului, oftând.

– Știi că nu e ușor. Dar fuziunea va face bine companiei, în cele din urmă. O fi Wren un jucător mai mic, însă are un portofoliu frumușel de clienți.

Cu două săptămâni în urmă, firma la care lucram încă de la terminarea facultății fuzionase cu o altă mare agenție de publicitate. De atunci toată lumea avea nervii întinși, așteptând să vadă cum avea să le afecteze slujba la Foster Burnett fuziunea cu Wren Media. În ultimele două săptămâni îmi petrecusem dimineața în mare parte liniștindu-mi echipa, fără să am nici cea mai vagă idee despre cum ar arăta viitorul celor două mari companii de publicitate.

Le-am tot amintit oamenilor mei că firma pentru care lucram noi era mai mare decât cealaltă. Azi avea loc mutarea celeilalte companii, la propriu, în biroul nostru din San Francisco. Persoane cu brațele pline de cutii de carton ne invadau spațiul, iar noi, obligați de circumstanțe, le zâmbeam, urându-le bun-venit. Nu era ușor deloc – mai ales că putea fi în joc și slujba mea. Compania nu avea nevoie de doi directori creativi, iar Wren avea propria echipă de marketing, care se muta în spațiul nostru chiar în acest moment.

Și chiar dacă Jonas mă asigurase că locul meu de muncă în cadrul companiei era sigur, nu-mi spusese încă dacă unul dintre noi avea să fie transferat sau nu. Biroul din Dallas era mai mare; recent circulase un zvon cum că se pregăteau mai multe transferuri.

Or, eu n-aveam nicio intenție să mă transfer.

– Deci, spune-mi despre tipa pe care urmează s-o fac praf. M-am informat. Jim Falcon a lucrat la Wren câțiva ani și a zis că, oricum, e destul de aproape de pensionare. Sper că nu voi face să plângă vreo bătrânică.

Jonas ridică din sprânceană.

– Pensionare? Cine, Annalise?

– Jim zicea că folosește un mergător, că ar avea probleme cu genunchii sau ceva de genul. A trebuit să le cer oamenilor de la Întreținere să lărgească culoarul dintre birouri ca să poată trece ea. Dar refuz să mă simt vinovat

c-o voi face să dispară, doar pentru că e mai în vârstă și are probleme de sănătate. O s-o trimit în Texas, dacă o să fie nevoie.

— Bennett... Cred că Jim a făcut o confuzie. Annalise n-are niciun mergător.

Am clătinat din cap, incredul.

— Sper că glumești. Nici nu vreau s-aud. M-a costat o sticlă de Johnny Walker Blue Label să fac ca ordinul meu să devină o prioritate pentru cei de la Întreținere.

— Annalise nu e...

S-a oprit la jumătatea propoziției, privind undeva în spatele meu, spre ușă.

— La țanc. Iat-o. Intră, Annalise. Ți-l prezint pe Bennett Fox.

M-am întors pe scaun să văd cine e noua mea concurentă – bătrânică pe care urma să o anihilez –, dar am fost cât pe ce să cad. M-am răsucit brusc spre Jonas.

— Ea cine e?

— Annalise O'Neil, omologul tău de la Wren. Probabil Jim Falcon a confundat-o cu altcineva.

M-am întors iar spre femeia care se îndrepta spre mine. Annalise O'Neil nu era, *în niciun caz*, femeia în vârstă pe care mi-o imaginasem. *Nici pe departe*. Avea cel mult treizeci de ani. Și era frumoasă de pica. Picioare lungi, bronzate, forme care puteau face un bărbat să-și piardă mințile și o coamă sălbatică de păr blond, ondulat, care încadra o față de fotomodel. Fără vreun avertisment, corpul meu a reacționat, iar penisul meu, care în ultima lună, de când se aflase de fuziune, zăcuse ofilit și dezinteresat, s-a înviorat brusc. Odată cu valul de testosteron, mi-am îndreptat umerii și mi-am ridicat sfidător bărbia. Dac-aș fi fost păun, mi s-ar fi înfoiat toată coada.

Adversara mea te dădea pe spate.

Am clătinat din cap, râzând. Jim Falcon nu făcuse nicio confuzie, ci se distrase pe seama mea. Isteț tipul. N-ar fi trebuit să mă las păcălit. Cred că a răs de s-a prăpădit când i-am pus pe băieții de la Întreținere să demonteze și să remonteze birourile ca să facă loc pentru mergătorul ei.

Ce bou! Deși, trebuie să recunosc, a fost amuzant. Mi-a făcut-o, asta e sigur.

Dar nu de-aia râdeam acum cu gura până la urechi. Nu. Nici pe departe.

Treaba devenea interesantă, și n-avea nicio legătură cu bătrânelele cu mergător, mai ales că femeia nu părea să aibă nicio problemă la picioare.

Adversara mea, Annalise O'Neil, femeia frumoasă care stătea chiar acum în fața mea, în biroul șefului meu, femeia cu care urma să mă confrunt...

... nu era altcineva decât tipa de azi-dimineață, cea care îmi smulsese ștergătorul și îmi lăsase în locul lui o afurisită de amendă pentru parcare neregulamentară. Era femeia care-mi zâmbise în lift.

— Annalise, corect? am spus ridicându-mă și îndreptându-mi nodul de la cravată. Bennett Fox.

— Încântată de cunoștință, Bennett.

— Oh, crede-mă, plăcerea e toată de partea mea.

Capitolul 2

Annalise

Cine și-ar fi imaginat?

Era frumosul pe care-l văzusem în lift. Și eu care credeam că între noi se născuse o mică scânteie...

Bennett Fox mi-a zâmbit ca și cum era deja șeful meu și mi-a întins mâna.

— Bine ai venit la Foster Burnett.

Ah. Nu doar că era frumos, era și conștient de asta.

— Vrei să spui Foster, Burnett și *Wren*. De câteva săptămâni deja, nu?

Recunoscătoare părinților mei, care mă obligaseră să port aparat dentar până la aproape șaisprezece ani, i-am amintit subtil, cu un zâmbet strălucitor, că acesta era de-acum locul *nostru* de muncă.

— Desigur.

Noul meu adversar a afișat un zâmbet la fel de strălucitor. Se vedea că și părinții săi cheltuiseră bani pentru el la dentist.

Bennett Fox mai era și înalt. Am citit odată un articol în care se spunea că înălțimea medie a bărbatului american este de un metru șaptezeci și cinci; mai puțin de cincisprezece la sută din bărbați depășesc această înălțime. Cu toate acestea, înălțimea medie a peste șaiszeci și opt la sută din directorii executivi apăruți în topul *Fortune 500* era de

peste un metru optzeci. În subconștient, asociem fizicul și puterea în mai multe moduri, și nu e vorba doar de mușchi.

Andrew avea un metru optzeci și doi. Bănuiesc că tipul ăsta avea tot cam atât.

Bennett a tras scaunul de lângă el.

— Ia loc, te rog.

Înalt și manierat. Deja mi-era nesuferit.

În cele douăzeci de minute cât a durat discursul de încurajare pe care ni l-a ținut Jonas Stern și prin care a încercat să ne convingă că nu ne batem pentru aceeași poziție, ci că ne croim drumul ca lideri ai celei mai mari agenții de publicitate din Statele Unite, i-am tot aruncat priviri lui Bennett Fox.

Pantofi: clar scumpi. Stil conservator, Oxford, dar cu o tușă modernă pe la cusături. Ferragamo, așa zice. *Număr mare*.

Costum: bleumarin-închis, croit pentru trupul înalt și bine clădit. Genul de lux discret care spune că are bani, dar nu are nevoie să îi etaleze pentru a impresiona.

Își ținea o gleznă cu dezinvoltură peste celălalt genunchi, ca și cum am fi discutat despre vreme, și nu despre cum toată munca noastră, însumând douăsprezece ore pe zi, șase zile pe săptămână risca, brusc, să devină zadarnică.

La un moment dat, Jonas a zis ceva cu care am fost amândoi de acord și ne-am privit unul pe celălalt, dând din cap. Și, pentru că mi s-a oferit ocazia, am profitat ca să-l studiez mai îndeaproape, observându-i chipul frumos. Maxilar puternic, nas drept, îndrăzneț, perfect – genul acela de structură osoasă transmisă din generație în generație, mai bună și mai utilă decât orice altă moștenire în bani. Dar ochii, ochii lui erau adevăratul deliciu: verde profund, pătrunzător, în contrast izbitor cu pielea netedă și bronzată. Și mă fixau.

Mi-am reîndreptat atenția asupra lui Jonas.

— Deci, ce se va întâmpla la sfârșitul perioadei de integrare de nouăzeci de zile? Vor fi *doi* directori de creație la West Coast Marketing?

Jonas s-a uitat la mine, apoi la Bennett și a oftat.

— Nu, dar niciunul dintre voi nu-și va pierde slujba. Tocmai voiam să-i dau vestea lui Bennett când ai sosit tu. Rob Gatts a anunțat că iese la pensie peste câteva luni. Deci va fi un post disponibil pentru un director creativ, în locul lui.

Habar n-aveam ce însemna asta... Dar Bennett, da, din câte vedeam.

— Deci unul dintre noi va fi trimis la Dallas pentru a-l înlocui pe Rob în regiunea de sud-vest? a întrebat el.

Expresia de pe fața lui Jonas îmi spunea că Bennett nu ar fi încântat de perspectiva de a pleca în Texas.

— Da.

Am tăcut toți trei preț de o clipă, reflectând. Dar posibilitatea de a fi obligată să mă mut în Texas m-a scos din reflecție.

— Cine va lua decizia? am întrebat. Nu tu, bănuiesc, din moment ce ai lucrat cu Bennett...

Jonas a clătinat din cap ca și cum ar fi vrut să se des-cotorosească de umbra de îndoială pe care o aruncasem asupra lui.

— Astfel de decizii privind două posturi de conducere dintr-o fuziune sunt luate de consiliul de administrație. Acesta va hotărî cine va fi ales.

Bennett arăta la fel de uimit ca mine.

— Membrii consiliului de administrație nu lucrează cu noi zi de zi.

— Așa e. Prin urmare, au venit cu o metodă în baza căreia se va lua decizia.

— Adică?

— Trei proiecte pentru trei clienți mari. Fiecare dintre voi va crea propria campanie și apoi le veți prezenta. Clientul va alege ce-i place mai mult.

Bennett a părut tulburat pentru prima dată. Auto-controlul și stăpânirea sa de sine au încasat o lovitură; și-a trecut degetele lungi prin păr.

— Cred că glumești. Lucrez de zece ani aici și poziția mea se va reduce la prezentarea câtorva idei? Am adus companiei jumătate de miliard de dolari prin clienții mei.

— Îmi pare rău, Bennett. Chiar îmi pare. Dar una dintre condițiile fuziunii cu Wren a fost aceea de a acorda atenția cuvenită angajaților de la Wren care ocupă posturile ce riscă să fie desființate pentru că le avem deja aici. Afacerea era cât pe ce să eșueze fiindcă doamna Wren a insistat că nu va vinde compania soțului ei, ca apoi noua organizație să trimită acasă toți angajații de la Wren.

Cuvintele lui Jonas m-au făcut să zâmbesc. Domnul Wren avea grijă de angajații săi chiar și de dincolo de mormânt.

— Accept provocarea.

M-am întors spre Bennett, care era foc și pară.

— Să câștige cea mai bună.

Se încruntă.

— *Cel* mai bun, vrei să zici.

Am mai stat încă o oră, trecând în revistă toți clienții actuali și discutând despre cei care aveau să fie realocați, astfel încât să ne putem concentra pe integrarea echipelor noastre și pe ideile care ne vor decide soarta.

— Este peste două zile, a spus Bennett când am ajuns la Bianchi Winery. Sunt pregătit pentru prezentarea asta.

Știam că mai erau doi concurenți, în afară de mine, care aveau să încerce să-i convingă. La naiba, chiar eu eram cea care sugerase ideea cu prezentările, ca să ne asigurăm

că cei de la Bianchi Winery aveau parte de cea mai bună publicitate. Dar nu avusesem habar că Foster Burnett era una dintre firmele implicate. Și, bineînțeles, fuziunea a schimbat totul. Nu-mi puteam permite să las noua conducere să creadă că aș putea pierde un vechi client.

— Nu cred că e nevoie să facem două prezentări. Bianchi este clientul meu de ani buni. Mai mult, grație relației mele cu ei, eu am fost cea care a sugerat...

— Doamna Bianchi s-a arătat foarte interesată de alte propuneri de-ale mele, m-a întrerupt nesimțitul. N-am niciun dubiu că și de data asta va accepta o idee propusă de mine.

Doamne, ce arogant!

— Sunt sigură că ideile tale sunt excelente. Dar ce încercam eu să spun este că am deja o relație cu acest client și sunt sigură că vor accepta să lucreze exclusiv cu mine dacă le sugerez asta, pentru că...

— Dacă ești așa sigură, de ce nu lași clientul să decidă? m-a întrerupt el din nou. Mi se pare mie sau aici nu e vorba de încrederea în relația ta cu ei, cât de teama de un pic de concurență?

Bennett s-a uitat la Jonas și a adăugat:

— Clientul ar trebui să vadă propunerile amândurora.

— Bine, bine, a spus Jonas. Reprezentați aceeași companie acum. Dacă mă întrebați pe mine, ar fi suficientă o singură prezentare pentru un client, dar din moment ce amândoi le-ați terminat deja, nu văd niciun rău în a merge cu amândouă. Dacă sunteți în stare să faceți front comun pentru Foster, Burnett și Wren, ar trebui să lăsăm clientul să decidă de data asta.

Bennett a afișat un zâmbet nesuferit.

— Mie-mi convine. Nu mă tem de puțină competiție, spre deosebire de... unii.

— Nu mai suntem concurenți. Ori nu ți-a intrat încă asta în cap? am oftat eu, bombănind. Sau informația nu trece dincolo de cantitatea de gel din părul tău?

Bennett și-a trecut degetele prin coama lui bogată.

— Deci ai observat ce păr frumos am.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Gata, potoliți-vă, a zis Jonas și a clătinat din cap. Din câte văd, n-o să fie ușor. Îmi pare rău că trebuie să treceți prin așa ceva, a continuat, după care s-a întors spre Bennett. Lucrăm împreună de multă vreme. Știu că nu-ți place situația. Dar ești un profesionist și știu că vei face tot ce-ți va sta în putință să treci peste asta.

Apoi s-a întors spre mine.

— Și chiar dacă abia ne-am cunoscut, Annalise, să știi că am auzit numai lucruri minunate despre tine.

După aceea, Jonas l-a rugat pe Bennett să vadă dacă-mi poate găsi un birou liber unde să mă instalez temporar. Se pare că oamenii tot erau mutați de colo-colo, iar biroul meu permanent nu era încă gata – dacă se putea vorbi de *permanent* în circumstanțele date. Am mai rămas până spre după-amiază să discut cu Jonas despre o parte dintre clienții mei.

Când am terminat, m-a condus în biroul lui Bennett. La Foster Burnett, spațiul era amenajat mult mai frumos decât cel cu care eram obișnuită la Wren. Biroul lui Bennett era elegant și modern și, pe deasupra, de două ori mai mare decât fostul meu birou. Vorbea la telefon, dar ne-a făcut semn să intrăm.

— Da, pot. Vineri pe la ora trei? a zis Bennett și s-a uitat la mine.

În timp ce așteptam să termine convorbirea, a sunat telefonul lui Jonas. S-a scuzat și a ieșit din birou să poată vorbi. S-a întors chiar în momentul în care Bennett a închis, la rândul său, telefonul.

— Trebuie să fug sus, la o ședință, a spus Jonas. Ai găsit un loc pentru Annalise?

— Am găsit locul perfect pentru ea.

Ceva în tonul lui Bennett suna sarcastic, dar eu nu-l cunoșteam bine, iar pe Jonas nu părea să-l deranjeze deloc.

— Minunat. A fost o zi lungă, ați avut amândoi multe noutăți de digerat. Nu stați prea târziu în seara asta.

— Mulțumesc, Jonas, am spus eu. Seară frumoasă.

L-am urmărit îndepărtându-se, apoi m-am întors spre Bennett. Cred că așteptam amândoi să vorbească celălalt primul.

Așa că am rupt eu tăcerea.

— Deci... situația asta e neplăcută.

Bennett s-a ridicat de la birou, apropiindu-se.

— Jonas are dreptate. A fost o zi lungă. Nu vrei să îți arăt locul pe care l-am găsit pentru tine? Eu, unul, închei pe ziua de azi.

— Ar fi fantastic. Mulțumesc.

L-am urmat pe coridorul lung, până la o ușă închisă, pe care era lipit era un suport din acelea pentru nume, dar plăcuța fusese scoasă.

Bennett mi-a făcut semn din cap să intru.

— Înainte să plec de aici o să sun la Achiziții să comande o plăcuță cu numele tău.

Ce draguț din partea lui! Poate că n-avea să fie așa ciudată relația dintre noi, până la urmă.

— Mulțumesc.

A zâmbit și a deschis ușa, dându-se la o parte să intru eu mai întâi.

— Pentru puțin. *Voilà*. Casă, dulce casă.

Am pășit înăuntru când Bennett a aprins lumina.

Ce dracu'?!

În cameră se aflau o masă pliantă și un scaun, dar ăla nu era un birou, asta e sigur. În cel mai fericit caz, era o magazie mică, nici măcar drăguță, cu rafturi de fier pe care erau aranjate consumabile. Era dulapul femeii de serviciu și mirosea a detergent de veceu și a apă stătută de o zi, cel mai probabil din cauza găleții galbene și a mopului ud care se aflau lângă noul meu birou improvizat.

M-am răsucit spre Bennett.

— Doar nu vrei să lucrez aici!? În condițiile astea?

O sclipire de amuzament îi dansa în ochi.

— Nu, nu, o să ai nevoie și de hârtie, desigur.

M-am încruntat. *Își bate joc de mine?*

Bennett a băgat mâna în buzunar, s-a îndreptat spre masa pliantă și a trântit pe ea o bucată de hârtie. Apoi s-a întors și s-a oprit direct în fața mea, făcându-mi cu ochiul.

— Seară frumoasă. Eu mă duc să-mi repar mașina.

Uimită, am rămas pe loc, în magazie, iar el a trântit ușa în urma lui. Curentul a făcut hârtia să zboare de pe masă. Aceasta a plutit câteva secunde în aer, după care a aterizat la picioarele mele.

M-am holbat confuză la hârtie.

Apoi am mijit ochii și am văzut că scria ceva pe ea.

Îmi lăsase un bilet? M-am aplecat să-l ridic, să mă uit mai de-aproape.

Ce dracu?!

Hârtia pe care mi-o lăsase Bennett nu era un bilet, ci o amendă.

Și nu una oarecare.

Era amenda *mea* de parcare.

Aceeași afurisită de amendă pe care o lăsasem eu azi-dimineață sub ștergătorul cuiva.